

Mijn vrouw en ik hebben een vrije dag.

Ik rijd door een desolaat Zeeuws landschap. Er valt een soort mistige regen. De ruitenwissers van de wagen maken een monotoon geluid. Je moet aandachtig proberen de weg te volgen. De behoefte om dit te doen is echter niet aanwezig.

Ik zou liever wegdromen op het geluid van het opspattende water van de wielen. Maar je bent niet alleen. Je vrouw is er ook nog. Zij zit wat wezenloos te staren in het niets.

Ik zeg willen we hier in het dorp iets drinken. "Ja", is het wat afwezige antwoord.

Het café is een mooi oud lokaal met een open haardvuur.

Met zo een weer zit daar niemand. De dienstster doet haar uiterste best om ons te verwelkomen. Twee wijntjes zijn het resultaat. "Willen jullie ook nog iets eten?" "Neen, dank u."

Het is gezellig bij het vuur. De dienstster heeft geen andere klanten dus komt ze op de hoek van de bar wat bij ons aanleunen. De wijn maakt de tongen los. Ik vraag haar: "Moest je nu heel veel geld hebben wat voor een auto zou je dan kopen?"

Een prima insteek voor een goed gesprek.

Zij antwoordt: "Bedoel je heel veel geld?" "Ja, heel veel". "Ik denk een Aston Martin. Dat is een mooie auto".

"Ja, gaat ze verder, maar dat kan ik nooit betalen. Ik ben alleen met een zoontje van vier. Ik kan niet sparen. Jullie drinken wat je wilt, en ik denk dat het niet uitmaakt wat dat kost".

Ik zeg: "Ik heb zeventig tot tachtig uur per week gewerkt. Jaren op een stuk. Soms zonder te slapen. Nu nog."

Zegt ze: "Ik ben gescheiden dat maakt het voor mij moeilijk". "Ik denk dat jullie vijftigers zijn, dus binnenkort gaan jullie met pensioen".

"Mis, we zijn allebei zeventig en werken nog alle dagen."

De dienstster gaapt ons ongeloofig aan. Na een lange stilte klinkt het: "Ik kan nauwelijks alle rekeningen betalen. Mijn familie komt niet meer. Mijn schoonfamilie haat me. Weet je, ik heb rondgelopen met de gedachte aan zelfmoord. Ik zag het niet meer zitten. Mijn zoontje was ziek en ik dacht dat hij het niet ging redden. Maar toen werd hij beter, en nu ben ik blij dat ik leef".

Ik had haar niet zo goed bekeken, maar die jonge vrouw mocht er wel zijn. Ze stond wat nonchalant op de toog te leunen en er was iets van een flauwe glimlach te bespeuren.

Er klonk Motown muziek door de speakers. Dat was leuke muziek, inmiddels veertig jaar geleden. "Ja zegt ze heel dansbaar", en ze knikt wat met haar hoofd op de maat.

Ik zeg: "Het is wel ongeleefd maar ik schat je een jongedame van 25 jaar". "Klopt zegt ze, en ik woon hier in het dorp".

"Jij hebt een mooie toekomst, zeg ik. Je bent mooi, je praat vlot, je kan verkopen, en je bent een goede moeder".

Er komen nieuwe klanten binnen. Dus de dienstster gaat de bestelling noteren. Ondertussen trekken we onze jekkers aan en stappen op. Als we bij de deur zijn komt ze parmantig naar ons toe. "Nog een fijne namiddag. Komen jullie binnen tien jaar nog eens terug om naar mijn Aston Martin te kijken"? We gaan lachend buiten.

Bruinisse 1981

Sam